

לחנוק את הסנאי. הוא הוריד את הפרווה שלו
ולבש אותה בעצמו, כי החורף התקרר,
ונעשה כבר קר.
הגיעו עכשיו זמנים קשים למפצח אגוזים.
סנאים אספו את האגוזים לתוך המחסנים

פרק חמישי

**בו מסופר איך מפצח אגוזים, מלך הגמדים
המגורש, תועה ביער ומסתבך בצרות,
אבל בסוף מצליח להינצל.**

בזמן שלקקנית מלכה בשלום אצל הגמדים,
קפץ מפצח אגוזים בשמחה רבה מעץ לעץ
ואכל אגוזים כמה שרק יכול היה. כל זמן
שהקיץ נמשך, והעצים היו מלאי אגוזים, הוא
נהנה מאוד ושמח שאינו כבר מלך. עכשיו יכול
היה לרוץ לאן שרק רצה ולפצח אגוזים כמה
שרק חפץ. אבל לאט, לאט האגוזים אזלו והוא
נכנס מדי פעם לריב עם הסנאים, שרצו את
האגוזים לעצמם.

יום אחד מצא מחסן שבו הסנאי אחד שמר
אגוזים, אותם אסף במאמץ שלם לחורף.
מפצח אגוזים ישב שם והתחיל לאכול אגוזים
בשמחה, עד שהגיע הסנאי והתחיל לנשוך
אותו. מפצח אגוזים התגונן בכל כוחו ומאחר
שגם לו היו שיניים חדות, התחילו שניהם
לנשוך זה את זה, עד שמפצח אגוזים הצליח

שלהם, והוא לא העז להראות את עצמו בפרוותו, כי עורב אחד ראה איך חנק את הסנאי, וסיפר זאת בכל היער. כשרק ראו אותו הסנאים, התנפלו עליו ונשכו וסרטו אותו תוך נקמה על שדידת הפרווה.

הוא מדי פעם חשב על זמנים בהם מלך אצל הגמדים, וכמה טוב היה להיות שם. היה בטוח שעכשיו היה מתנהג יותר יפה כלפי הנתינים שלו. הוא חשב גם מדי פעם על לקקנית, וברצון היה חוזר לביתו של הירקן. אבל הדרך לשם הייתה ארוכה והוא לא ידע באיזה כוון ללכת, ומהתרנגול, ידידו, נפרד כבר מזמן. וכך לא נשאר לא אלא להמשיך לחיות ביער.

יום אחד ישב מפצח אגוזים תחת עץ שנשרו ממנו כבר כל העלים. הוא התעטף היטב בפרוות הסנאי וכיסה את עצמו גם בעלים הנבולים, כדי שלא לקפוא. ואז שמע רעש בין השיחים והעלים היבשים, ומתוכם יצא כלב צייד. מפצח אגוזים קפץ מיד על רגליו, שלף את חרבו והתחיל לנפנף בה סביבו. הכלב

שראה את פרוות הסנאי, ובטוח היה שזה סנאי לפניו, נבהל ורק עמד לפני מפצח אגוזים ונבח בקול רם. זה משך למקום את הצייד וזה הביט בהשתוממות על יצור הקטן, ולא הבין מי ומה הוא. הוא שרק לכלבו ואמר לו להירגע ולשתוק, ואז ניגש לאישון הקטן שעדיין איים על הכלב. הצייד שאל מי הוא.

"מלך" ענה מפצח אגוזים בקדרות. "מלך?" שאל הצייד המופתע "כלומר.. ואיפה ממלכתך?"

אבל מפצח אגוזים עקם רק את אפו ושתק, ולא ענה יותר על שאלות הצייד. האיש ריחם על הבחור, כי ראה שקר לו מאוד. הוא חשב גם שגמד כזה יכול להיות לשעשוע של ילדי המעסיק שלו, שגר בטירה, לא רחוק מהיער. לכן שאל אותו שוב והציע לו לבוא איתו. אחרת הוא יקפא ביער. בפנים זועפות נע הקטן בראשו והתכונן ללכת אחרי הצייד, אבל הסתבך בין העלים, בהם כיסה את עצמו. הצייד התכופף, לקח אותו על זרועו והלך

איתו במהירות דרך היער.
הם לא עברו מרחק רב כששמעו פתאום
קרקור שמחה מאחד העצים. מפצח אגוזים,
שעד עכשיו ישב בשקט על זרועו של הצייד,
הביט למעלה וראה את ידידו התרנגול. הוא
התחיל לעשות פרצופים מוזרים לצייד, וזה
הבין שהשניים כנראה שייכים זה לזה. הוא
נפנף לתרנגול וזה עף אחריהם מעץ לעץ עד
שבסוף ירד והתיישב ליד מפצח אגוזים על
זרועו של הצייד.

התרנגול התחיל לקרקר והצייד שבילה זמן
רב בין חיות ביער, והבין קצת משפתן, שמע
אך התרנגול מספר למפצח אגוזים על
התרנגולת הלבנה שנטרפה על ידי שועל,
וכמה שהוא בעצמו רעב כי כבר זמן רב לא
מצא כל אוכל. מפצח אגוזים אמנם הוציא
קולות שונים, אך אותם הצייד לא יכול היה
להבין. וכך בסוף הוא הגיע, עם הזוג המוזר,
אל חצר הטירה.

התרנגול נתן מיד קריאת שמחה, עף מזרועו
של הצייד ונכנס בין להקת התרנגולות

שבדיוק אכלו ארוחה בערמה של גרעיני
שעורה. התרנגולות תחילה התפזרו מרוב
פחד, אבל אחרי שראו תרנגול יפה וגברי
חזרו, כדי לעשות עמו הכרה.
בזמן שהתרנגול נשאר עם השעורה
והתרנגולות, הצייד הביא את מפצח אגוזים
לבעל הטירה, שקרא לשני ילדיו, בן ובת, כדי
שיוכלו לראות את הגמד.
הבחור הקטן מצא מאוד חן בעיני הילדים
ובעל הטירה החליט שהוא יישאר כחבר
המשחק של ילדיו. הביאו אותו לחדר חם בו
יכול היה להוריד את פרוות הסנאי שלו, והוא
התחיל לעשות מיד בפרצופים מוזרים כדי
לשעשע את הילדים.